

Sygn. akt XI Ka 229/14 -

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy

w składzie :

Sędzia SO Ewa Bogusz- Patyra

Protokolant Małgorzata Dubiel

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 roku

sprawy B. R.

obwinionej z art. 86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionych przez obwinioną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie

z dnia 28 listopada 2013 roku sygn. akt IX W 35/13

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie wobec obwinionej B. R., poniesionymi wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

XI Ka 229/14

UZASADNIENIE

B. R. została obwiniona o to, że w dniu 6 lutego 2012r. o godzinie 14.00 we W., woj. (...) na skrzyżowaniu ul. (...) – (...) - (...). kierując samochodem osobowym m-ki (...) nr rej. (...) nie udzielając pierwszeństwa przejazdu rowerzystce spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadzając do kolizji

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2013r. Sąd Rejonowy w Chełmie Zamiejscowy Wydział Karny we W. :

I obwinioną B. R. uznał za winną tego, że w dniu 6 lutego 2012r. około godziny 14.00 we W. województwa (...) na skrzyżowaniu dróg publicznych – ulicy (...), (...), (...) i (...), kierując samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i jadąc drogą podporządkowaną nie zachowała szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do skrzyżowania, w wyniku czego nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującej rowerem M. S., doprowadzając do zderzenia swojego pojazdu z wyżej wymienioną rowerzystką, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest dokonania czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to:

II. na podstawie art. 86 § 1 kw skazał ją na karę grzywny w wymiarze 800 zł ;

III. na podstawie art. 86 § 3 kk w zw. z art. 29 § 1 kw w zw z art. 29 § 2 kw orzekł wobec obwinionej B. R. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi wymagane jest prawo jazdy kategorii B, na okres 6 miesięcy;

IV. na podstawie art. 29 § 3 kw zobowiązał obwinioną B. R. do zwrotu dokumentu prawa jazdy organowi uprawnionemu do jego wydania;

V. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionej B. R. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. S. wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie 576 zł;

VI zasądził od obwinionej B. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł tytułem opłaty i na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 118 § 3 kpw kwotę 1769,68 zł tytułem wydatków postępowania.

Z wyrokiem nie zgodzili się obwiniona i jej obrońca.

Zarówno obwiniona jak i jej obrońca zaskarżyli orzeczenie w całości, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, pod postacią art. 4 kpk , art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw , art. 366 kpk w zw. z art. 70 §5 kpw oraz art. 410 kpk w zw. z art. 82 §1 kpw polegającą na: dokonaniu oceny wartości dowodowej zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań pokrzywdzonej M. S., jak też treści opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego R. W., z przekroczeniem granic swobodnej jego oceny oraz sprzecznie ze wskazaniem wiedzy i doświadczeniem życiowym, w szczególności: bezkrytycznym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonej: nie przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom B. R., w których nie przyznała się do winy; poczynieniu ustaleń faktycznych sprzecznie z dowodami powołanymi za podstawę takich ustaleń; nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, zwłaszcza w kontekście sprzeczności jakie pojawiają się w zeznaniach pokrzywdzonej, rozstrzygnięciu istniejących i nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionej; pominięciu przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności korzystnych dla obwinionej, i uznanie jej za winną, podczas gdy materiał zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do sformułowania tak jednoznacznych wniosków (konsekwencją czego były błędne ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa obwinionej).

Podnosząc powyższy zarzut wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej od dokonania zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Ponadto obrońca obwinionej w piśmie nadanym dnia 10 lutego 2014r. dokonał modyfikacji treści zarzutów i wniosków zawartych w apelacji.

W treści tego pisma sformułował zarzut zaistnienia negatywnej przesłanki postępowania wyrażonej w przepisie prawa materialnego pod postacią art. 45 § 1 zd. 2 kw tj. przedawnienie karalności wykroczenia zarzucanego obwinionej (art. 86 § 1 kw), bowiem od dnia popełnienia czynu zarzucanego B. R. upłynęło 2 lata i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W wyniku rozpoznania wniesionych apelacji Sąd Odwoławczy mógł wyłącznie wydać wyrok zgodny z wnioskiem zawartym w piśmie obrońcy obwinionej nadanym w dniu 10 lutego 2014r. z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności (art. 5 § 1 pkt 4 kpw).

W sytuacji bowiem, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego (tu: obwinionej) z powodu braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy, bądź zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w kwestiach powyżej wskazanych, należy umorzyć postępowanie w sytuacji wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej – przedawnienia karalności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KKN 264/99, publ. LEX nr 54407).

Taka konieczność zaistniała w rozpoznawanej sprawie.

B. R. została obwiniona o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw, a czynu tego miała się dopuścić w dniu 6 lutego 2012 r.

Karalność wykroczenia ustaje z upływem roku od daty jego popełnienia, a jeśli w tym czasie wszczęto postępowanie, termin ten ulega wydłużeniu do dwóch lat (art. 45 § 1 kw). Ustanie karalności następuje z mocy prawa w rezultacie upływu czasu kalendarzowego odpowiadającego terminowi przedawnienia.

Wykroczenie przypisane obwinionej przez Sąd Rejonowy miało miejsce w dniu 6 lutego 2012r. Upływ okresu dwóch lat zakończył się zatem w dniu 6 lutego 2014 r.

W tej sytuacji jedynym rozstrzygnięciem, jakie w postępowaniu odwoławczym mogło być wydane, jest uchylene zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, jako że na etapie postępowania odwoławczego doszło do przedawnienia karalności czynu. W zaistniałej sytuacji szczegółowe omawianie apelacji byłoby bezprzedmiotowe.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia jest ustalenie, że wydatki w sprawie ponosi Skarb Państwa (art. 118 § 2 kpw).